

Školitelský posudek na diplomovou práci

Název práce: *Breakcore: Blurring the Lines. Cultural Analysis of Urban Electronic Genre Breakcore and Ethnographic Case Study of Cuban Magic Santería*

Autorka: Lenka Morávková

Těžko se mi hodnotí práce na téma, které mi nic neříká, zejména když jde o hudební projev, který jsem nikdy neslyšel (alespoň ne vědomě). Navíc, jelikož se jedná o žánr taneční či populární hudby, kde obvykle sociální, komerční a marketingové aspekty produkce převládají nad těmi uměleckými a estetickými, chybí mi pro tuto kompetenci potřebné zkušenosti – neznám příslušnou scénu a nenavštěvuju akce, kde se breakcorové produkce, jež jsou předmětem diplomové práce Lenky Morávkové, odehrávají a prezentují. Ačkoli jsem byl její vedoucí, přísluší mi proto posoudit předloženou práci především z hlediska její formální a metodologické úrovně.

Práce je rozvržena do čtyř kapitol; v prvních dvou se diplomantka zabývá historickými, technologickými, poetickými, estetickými i politickými aspekty *breakcoru* jakožto nového hudebně-tanečního žánru, jež v 90. letech minulého století zrodily urbánní subkultury, třetí a čtvrtou zasvětila dílu jednoho (zřejmě významného) představitele této scény Otta von Schiracha, které podrobuje semiologické analýze a sociologicko-etnografické interpretaci.

Diplomantka sice označuje *breakcore* jako experimentální hudební žánr, no mne taký vůbec nepřipadá (alespoň ne podle ukázek, které jsem si na její doporučení vyhledal na internetu). Breakcoroví hudebníci totiž pracují s již etablovanými modely hudební produkce a komunikace a ani ze strukturálního či estetického hlediska nejsou jejich výrazové prostředky v ničem pionýrské, výjimečné nebo nekonvenční, spíše naopak, v jejich produkcích lze nalézt jisté poetické klišé. A průkopnické nejsou ani jejich snažení experimentovat s rytmickými strukturami a bořit *beaty*, na čem staví svou poznávací terminologickou značku a domnělou originalitu; jde o známý princip otestovaný nespočetněkrát v minulosti v mnohých hudebních projevech nejrůznější úrovně a provenience, včetně těch, které pracují s elektronickými a digitálními médii.

Za nejpřesvědčivější část práce považuji její závěrečnou kapitolu, v níž diplomantka nejlépe spojila svou dosavadní zkušenost hudební publicistky s terénními výzkumy. Na rozdíl od předchozí “semiologické” kapitoly, kde občas sklouzává k příliš povrchní popisnosti namísto hloubkové sémantické interpretace, což je zřejmě dáno i prvoplánovým a spíše efektním používáním mimohudebních symbolů Ottem von Schirachem, v ní líčí dílo hlavního protagonistu práce *in situ* a v relevantních sociopolitických reáliích.

Diplomantka v práci projevila nadstandardní zájem o zvolené téma, schopnost pracovat s cizojazyčnou literaturou i smysl pro koncepční myšlení. Snažila se uchopit poetiku zkoumaného

projevu z pozic aktuálního kritického diskursu, jehož některé teoretické principy a postuláty (třeba Viriliův pojem dromologie a Bourriaudovu koncepci relační estetiky) vhodně aplikovala na sociologii a estetiku žánru. Práce je navíc napsána v angličtině, i když s mnoha gramatickými i stylistickými chybami, co zbytečně snižuje její úroveň. Nicméně, navzdory uvedeným výtkám, nemám k diplomové práci Lenky Morávkové žádné vážnější výhrady, naopak, domnívám se, že splňuje všechny kriteria úspěšného zakončení studia na filozofické fakultě, navrhuji ji proto připustit k obhajobě a klasifikovat stupněm “A” (výborná).

Posudek vypracoval: Mgr. Jozef Cseres

Mataram, Indonesie, 13. 9. 2010